

Turbeskrivelse – Falster rundt 16.+17. aug. 2002.

Deltagere : Arne Petersen, Hans Kjær og Merete Stoltze Møller
Båd : Bogø

Det er sommer, det er sol og det er fredag!
Fredag middag. Klokken er 13.00 – jeg kommer susende i sidste øjeblik. Arne har som vanligt båden klar. Og Hans? Hvor er Hans? Vi pakker videre, sludrer lidt med Bodil om vind og vejr – og hvem kommer der? Er det mon Hans? Nej, det er det ikke. Det er Manja, der kommer med ekstra forsyninger til turen – åh, som jeg dog elsker det barn. Mit moderhjerter svulmer. Der er nybagte snegle, der er kondivand og chokolade, men af en eller anden grund pointerer hun, at det ikke alt sammen er til mig – vi skal dele. Nå, nå, nå.

Vi trækker pind.

UPS. Arne skal styre – det var sør'me synd – og *der* kommer Hans – kun et kvarters tid forsinket, og Karen er også med. Det er altså hyggeligt, det her.

Båden er i vandet, men den ligger lidt tungt agter, så vi fordeler bagagen en smule. "1 og 2 i båden" – Arne blæser afgang, og de stortsmilende hustruer vinker os glade af sted.

Varmen er tung. Det er båden også. Det mærkes, at den er lastet med andet og mere end morgenkaffe.

Der er jo også Arnes luxustelt!

Og Hanses rospand!

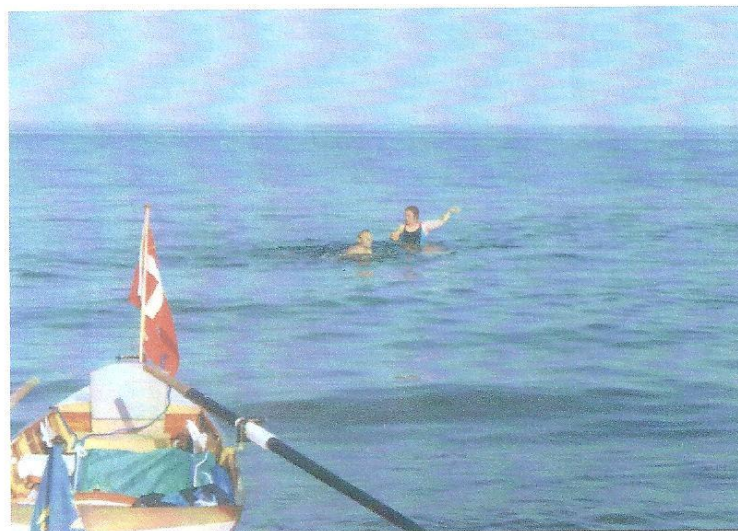
Og min pastasalat!

Indeni er jeg bare så glad. Dette er **turen**, turen jeg har ønsket mig siden sæsonstart, og nu er den i gang. Jeg får tagåren, søger langturskadencen og finder den. Det lufter lidt ude på vandet, Arnes stopur bipper kvartersskift, og der snakkes om vandet, der bare er ro-ligt. Der er filter for solen, men det er vores held. Vi passerer Hesnæs og Østersøen er en artig realitet med dens lange, bløde dønninger. Hans og jeg må konstant tåle Arnes drillerier, når vi glemmer at sætte stopuret i gang. Han har hele tiden tjek på stillingen. 2-1 til Hans – senere 3-2 og 3-3, men så kommer han selv på tavlen, til stor fryd – jeg gentager FRYD – for os andre.

Falsters østkyst er mere varieret end man lige skulle tro, og de to herrer om bord er kloge på en del. De kender master og tårne, Generalens lysthus og gamle Maren ved kæret. Stedkendingen går

over al forventning. Hans har medbragt søkort i robådsformat samt detaljeret kort over Falster. Der måles og regnes og en tyggegummilængde er lig med 1 km. Pludselig kommer de i tanker om nøglerne til Alstrup – og det gør jeg så også. UPS. Dem havde jeg lige glemt. Dem skulle jeg have hentet hos Villy. Der dømmes fri mobning, men jeg er kold. Vi får øje på en sørt plet på solen. Hvad er nu det for noget? Nyt samtaleemne og puh, hvor er det varmt.

Diget begynder. Det er sør' me langt det dige. Marielyst passeres, og en pause er under opsejling. Ud med ankeret, alle mand i vandet og jøsses, hvor det er godt. Kaffe og Manjas hjemmebak og så selvfølgelig en lille smøg. En kort samtale med et par badegæster siger mig, at vi er lige ud for Kjørups kro. Ifølge den af Max udfærdigede plan, er det lige i underkanten, men dukkerten var det værd.



Solen bevæger sig nord for vest, og er på vej ned, da vi runder Gedser Odde på et spejlblankt hav, hvis overflade kun af og til kruses af legende sæler. Hans skal fotografere. Vi må ro helt ud i internationalt farvand for at fange den rette vinkel. Solen går ned, og vi hiver båden i land på stranden lige før lystbådehavnen. Hvis nogen forestiller sig, at John Cleese er mesteren udi gakkede gangarter og sær adfærd, vil jeg i al stilhed bemærke, at det er han **ikke**. Det er nemlig Hans – udsat for myg.



Efter endnu en dukkert rejser Arne sit telt på under to minutter, thi Bodils madpakke venter jo ret forude.

Vi spiser i mørke, men det lykkes dog Arne at finde et par julebryg frem af skottet. De herrer lovpriser både mad og øl – jeg tvinger mig til at spise noget af min pastasalat. Den er god nok, men jeg er bare slet ikke sulten.

Arne låser sig inde i sit telt, Hans forsvinder vist helt ned i sin sovepose, og jeg kigger stjerner, får en lille natrøg, svært tilfreds med dagens forløb. Der er helt stille, bortset fra lyden af små dønningers møde med strandbredden.

"God morgen – en ny dag truer," siger Hans.

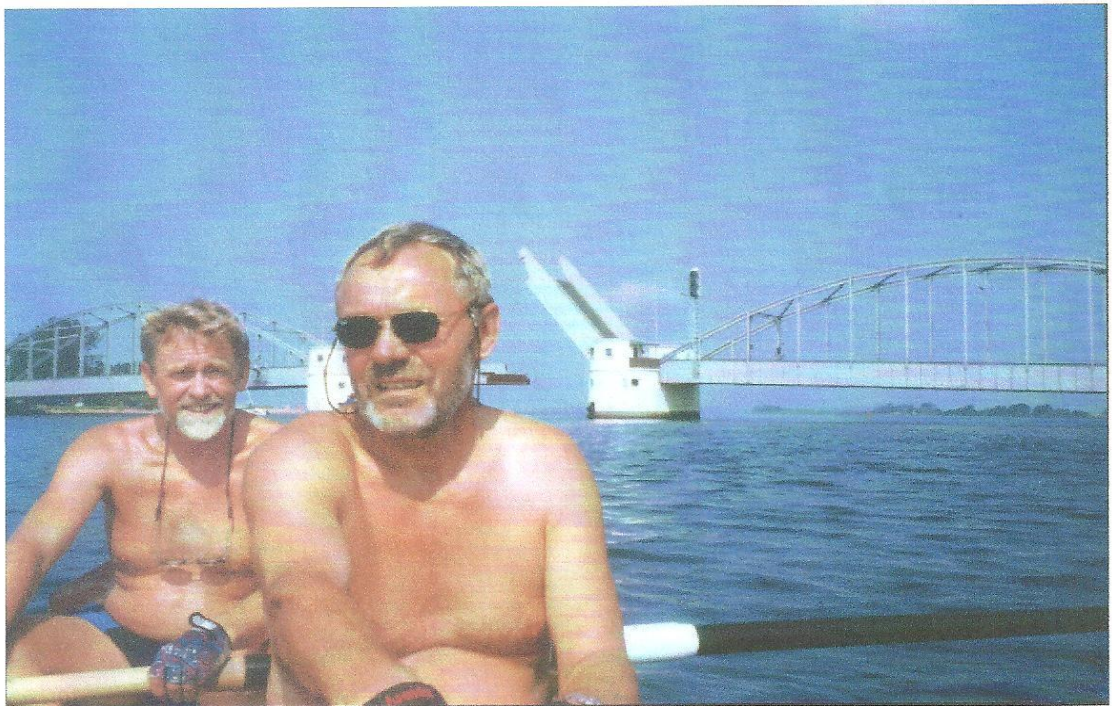
Klokken er kun fem, så det kan han da have noget ret i. Det velvalgte Garfieldcitat preller fuldstændig af på Arne. Hans må nærmest ruske ham ud af det der telt. Lunken kaffe fra i går og gammel dansk og så fat i årerne. Det er så diset, at vi ikke kan se Lolland, mens vi ror nordpå for at lokalisere Gedsergård. Det skulle vise sig, at den lå langt fra Gedser, men det er der vel ikke noget at sige til.

Temperaturen er perfekt og nul vind, da vi ror op i Guldborgsund. Endelig glider Lolland ind i synsfeltet, og jeg mærker til min store forundring en vis ømhed i bagdelen. Disen letter, og det er bare en ubeskrivelig flot tur. Vi når Nykøbing og lægger til ved Føtex for at proviantere.

Arne gi'r basser.

Jøsses som temperaturen dog stiger, men vi lægger ud med fornyet energi. Det bliver varmere endnu, og den der ømhed i bagdelen har nu udviklet sig til det man på engelsk kalder "a real pain in the ass". Det bliver stadig varmere – jeg foreslår en vandgang, men bliver nedstemt. Det påstås, at bunden her er kviksand!

Vi drikker meget vand – så meget, at vi beslutter at lægge ind i Guldborg for at tanke op. Det med Alstrup har jeg jo fuldstændig ødelagt! UPS! Jeg ringer til en kollega i Guldborg. Hun vil gerne se mig i en robåd på vej Falster rundt. Det er sikkert også et mageløst syn. Vi lægger til på Falstersiden, men det er besværligt. Vand på, hurtig smøg og videre. Broen går op for os. Det gør det festligt, at ro ud af Guldborgsunds smulte vande.



Der er mere luft i Smålandsfarvandet. Vi holder skarpt øje med Alstrupstedet. Villy har beskrevet de mange flagstænger. Vi kan kun få øje på noget der ligner en stribe gamle granrafter og ror

nærmere. Kan det være der? Pludselig dukker Villy frem af krattet, og glæden er stor. Vi får kaffe og rosnak og lidt sladder. Hans får en lille lur med katten, og jeg får en dukkert mere. Det er blæst lidt op, da vi ror videre ved tretiden. Det lufter godt om ørerne nu, og der er skum på bølgetoppene, men vi kan da stadig snakke og fortælle historier. Jeg sidder og glæder mig til at runde Suderø, drøne over Vålse Vig med et hastigt glimt af Dyrefod, suse videre under Storstrømsbroen, strække benene i Gåbense for slutteligen at surfe lige direkte hjem til Stubbekøbing roklub.

Nu er der bare lige det med vindretningen – den passer ikke så godt til mine forestillinger. Virkeligheden bliver altså, at vi snegler os op til Suderø. Det er lavvande, og vi morer os over de råd vi har fået, om ikke at gå indenom den. Kæmpestore sten ligger blotlagt, så tæt som et menneskeskabt stengærde. Vi ror udenom i respektfuld afstand. Vålse Vig er lige så lang som et ondt år, men der jokes stadig, og uden lidt modstand havde det næsten været for nemt.

Pludselig begynder Arne at snakke om at springe Gåbense over for at spare tid!

Jeg tror ikke mine egne ører! Jeg er cox! Jeg skal holde øje med mandskabet!

Har han fået hedeslag?

Næh, luften er nærmest lidt kølig nu.

Han blabrer videre.

Er det væskemangel eller febervildelse?

Næh, han ser rimelig klar ud.

Nu regner han på hjemkomsttidspunktet.

Er han da blevet sindssyg???

Min bagdel signalerer til min hjerne. Jeg siger NEJ – og opdager, at de tager gas på mig – som så ofte før. Hohoho.

Gåbense er et skønt sted, men midnatssolen er helt oppe ved polarcirklen, og her hos os falder mørket hastigt på. Vi kravler snart i båden igen. Det sidste stykke er sejt, men overskueligt. Vi ror i modstrøm og modsø. Det føles som om strømmen er stærk – jeg er ved at få spaghettiarme. Mamma mia. Vi synger, for at holde gejsten oppe. Det er ren giro 413. I mit hoved har dagens vers taget form. Det er inspireret af Hanses morgenhilsen og kan synges på melodien til "Når jeg ser et rødt flag smælde".

Når vi ser en ny dag true – på det store gråblå vand er vi bare slet ikke til at kue – vi er friske og Hans har sin spand. Vi har været i Gedser og Alstrup – vi har roet den hele lange vej her til sidst fik vi modstrøm og bølger – pyt med det, det går hjemad tjuhej.

Farøbroen og 8 km. hjem.

Tro mig eller lad være, men her begyndte både Hans og Arne at snakke om at tage Bogø med i farten. HA. Næh, jeg ved godt, hvad Falster rundt vil sige – og når man kommer fra vest skal Bogø bare blive liggende på bagbord side – og sådan er det!

Hans styrer, og vi synes, det er flot, at skiftene lige kommer til at passe. Men så siger han gud hjælpe mig : "Klar til at skifte, årerne langs". Vi adlyder mekanisk, og jeg bliver siddende. Tænk, at de godt kan rubbe sig lidt, så vi kan tage den sidste halve km. Der sker ikke en pind. Jeg undrer mig. Det gør de vist også, men de venter pænt på mig. UPS! Så er jeg da blevet godt og grundigt træt til sidst. Ja, ja, det er sør' me sjovt.

Et øjeblik senere lægger vi til, hvor vi lagde ud. Min bedste rooplevelse til dato er tilendebragt.

Falster er rundet.

Merete Stoltze Møller.